

CSENDER LEVENTE
Villa Nirvana

A Tito Marsall sugárúton szerényen áll a Villa Nirvana. Ablakai a tengerre néznek, körülötte pálma, szelídgesztenye, füge-, szilva-, datolya-, leander- és diófák. Szecessziós villasor. A hangulat, mint száz éve. Esténként az emberek korzóznak, sült halat esznek, limoncellóval koccintanak a zenepavilon melletti sörkertben. Olaszosan mediterrán és balkánian laza a nyár. Valahol ott találkozik észak és dél, kelet és nyugat. A gyerekek éjfélig a játszótéren, a felnőttek hajnalig kvaterkáznak.

A reptér felől érkezik egy fehér Mercedes taxi, a sétány végén lelassít, majd megáll. Egy nő száll ki az autóból, és kerekas bőröndjével gyalog indul a Nirvana felé. A mozgása kissé lomha, derékből meghajlott, láthatóan messziről jön. A pálmafás allén végigsétálva becsönget a díszes faajtón. Fernanda Cugolj, a villa kilencvenhat éves tulajdonosa nyit ajtót. Mindig ő fogadja a vendégeket napszaktól függetlenül. Számon is tartja őket. Éjféltkor is mosolyog. Olyankor összekoccan a protézise. Ismerősként üdvözli a nőt, aki korábban egyszer már járt ott. Akkor is egyetlen éjszakára szolgált a foglalása. Megkapja a szoba kulcsát, felcihelődik, bekattintja az ajtót, és mint régen, csokiba mártott eper várja az asztalon. Bemegy a fürdőszobába, hosszan engedi magára a meleg vizet, aztán bedől az ágyba.

Másnap egész délelőtt csend van a Villa Nirvanában. Dél körül halkán bekopog a nő ajtaján Fernanda, hogy minden rendben van-e. A nő akkor ébred, kér egy mentateát. Csukott ablak mögül hosszan nézi a tengert. Hét évvel azelőtt is abban a szobában, abban az ágyban aludt. Ugyanazt az illatot érezte akkor is. Akkor feketében érkezett, nagyon megviselten, teljesen összetörve. Talán ezért emlékszik rá Fernanda.

Valamiért most is megállt, hogy egy éjszakát eltöltsön a Nirvanában. Valami dolga van még. Miután kibámulta magát, megebédel, kicsekkol, kerekas bőröndjével újra végigzörög a korzón, aztán felül a négy órás nemzetközi gyorsra. A vonat komótosan gördül ki a felújított pályaudvarról. Elhagyja a sziklás partot, a sós levegőt, a pálmákat, a szelídgesztenyést. Kanyarogva követi a tengeröblöket, aztán északnak fordul, és belevész az egymást követő hosszú ala-

gutakba. Az alagutak villanyfényében megélenkül a nyaralásból visszatérő nem túl nagyszámú közönség. A nő is megfordul a büfékocsiban, iszik egy konyakot, de nem áll szóba senkivel. A vonat a hegyeket elhagyva kelet felé veszi az irányt, és többé-kevésbé így is marad. A fővárosban aztán az úri közönség nagy része leszáll, helyettük mások szállnak fel. A Burburly bőröndöket kopott sporttáskák váltják fel, a sok nyelven beszélők eltűnedeznek, a büfékocsiban a pohár borok helyett üveg sörök kerülnek az asztalra. A nő kiáll a folyosóra, lehúzza az ablakot, és mélyen belélegzi az enyhe alkonyati levegőt. Retiküljét szorosan tartja a hóna alatt. Egy képkeret lóg ki belőle. A határnál görcsbe rándul a gyomra, mint amikor átszöktek. Most nincs benne félelem, csak görcs. Mi volt ahhoz képest a következő határ? Csak bekérezkedtek egy autóba, és átmentek ellenőrzés nélkül. Két évet vártak egy panzióban, mire megérkezett a meghívólevél, hogy a prérin van számukra hely. Azóta ott vannak, ahol mindig friss a levegő, mindig fúj a szél, nyugalom van és béke. Van munka, van pénz, lakás, autó, gáz- és olajmezők, óriás marhafarmok. Rossz hírek csak otthonról érkeztek. Telefonon vagy levélben. A nő néha felhívta a barátnőjét, Verust, hogy megtudja, mi van az anyjával, mert az anyja soha nem panaszkodott neki. Akkor se, ha lett volna miért. Minden jó volt úgy, ahogy. Az anyját az alkoholista öccse sokszor megtorkászta. A nő megpróbálta kivinni magához, de az anyja nem érezte jól magát a prérin. Nem tudott paradicsomot se ültetni, semmi emlék nem kötötte oda. Kétszer is próbálta, de egyszer se tudta ott tartani. Amikor az öccse végül végzett vele, a nő nagyon összetört. Magát okolta mindenért. Azonnal repülőre ült, de már csak a temetésre ért haza. A lezárt koporsót felnyitatta, és lefényképezte az anyja arcát, pedig a rokonok óvták tőle. A vonat kerekei csattognak, a sínek rossz állapotban vannak, gázolaj füstje csap be az ablakon, nagy gyárkémények ontják a sárga füstöt. Egyre több kint a szétszórt szemét, egyre több a lovas szekér.

Két átszállással jut el a nő a célállomásra. Leszáll a vonatról. Egy másik világ, egy harmadik. Koszos, félmeztelen gyerekek rohanják meg, hogy adjon pénzt nekik fagyira, vagy legalább ételt, nézi őket, nem hiszi el, amit lát. Hófehér ruhája és ápolt bőre kiviláglik a koszos purdék közül, áll, mint Hófehérke a törpék közt. Az állomás épülete előtt lovak ropogatják a zabot a nyakukba akasztott tarisznyából, mögöttük taxisok. A nő taxiba ül, bemondja a tele-

pülés nevét. Pontosan nem tudja még, hogy hol száll ki, csak menjenek el, csak induljanak végre. Végül barátnője kapuja előtt állítja meg a taxit. Bemegy, otthon találja Verust. Kissé elhízott, alig ismeri meg, de aztán egymás nyakába borulnak. Leülnek, cigire gyújtanak, mint sulis korukban. A nő hamarosan az öccséről érdeklődik, nem tudja sokáig magában tartani. Azért tette meg a hosszú utat. Verus mesél az öcsről, akiről azt hallotta, hogy a börtönből úgy jött ki, hogy az ór talicskában toltta utána a cuccait. Bent cigivel üzletelt, jól ment neki. Egy turkált szövetnadrágban vitték be, de bőrnadrágban, bőrdzsekiben, veszkó csizmában jött ki. Haja hátul befonva, bajusza, mint Ferenc Józsefé, csak hosszabb. A vasútállomáson megkérdezték tőle, hogy Németországban volt-e dolgozni. Nem, az enyedi akadémiáról jövök, mondta kacagva, miközben a kúfereket pakolta fel a vonatra. Hat évet ült, aztán jó magaviseletért kiengették. A teológia kart és egy szakács tanfolyamot is elvégzett bent. Sokkal többet kapott volna, ha a nővére megjelenik a tárgyaláson. Beidéztek őt is a bíróságra. Gondolkodott, hogy mit tegyen. Ha elmegy, de nem mondja meg az igazat, hamis tanú lesz, ha igazat mond, az öccse életfogytiglant kap, azt meg nem akarta. Az anyját már úgyse hozza vissza senki. Legyen az a büntetés olyan és annyi, mintha ő nem is lenne, mintha nem is tudna semmit. Évek múltán azért még szeretett volna valamit. Valami dolgozott benne a Sziklás-hegység árnyékában. Még egyszer

látni akarja az öccsét. Még egyszer a szemébe nézni. Még utoljára bemenni a szülői házba, aztán mindent otthagyni, lezárni, elfelejteni. Hogy miért akarta előbb még látni a tengert? Ki tudja? Talán túl nagy lett már a szakadék a saját jól kiépített élete és a múltja között. Kellett egy megálló. Óvatosan kinyitja a kaput, amit az anyja meg az apja építtetett Isten segítségével. Az ablakok szürkék a portól. Évek óta nem pucolta meg senki. Az öccse az ágyon hanyatt fekvé horkol, szeme nyitva, mintha ébren lenne, de inkább felakadt. A nő körülnéz. Pillanat alatt átfut rajta a közös gyerekkoruk, amikor még ő volt a rossz, és az öccse angyalian jó. Még mindig nehezen hiszi el... Vagy nem is, nem akarja. Kiveszi a képet a táskájából, és kirakja a zöld kredencre. Az anyjuk van a képen nyitott koporsóban. Az utolsó kép róla, mielőtt leengedték. Az a tekintet hét éve nem hagyja nyugodni. A nő elborzad a puffadt részeg testtől. A mocsoktól, a zsíros edényektől. Kimegy a házból. Az udvaron kiskacsák csipegetik a fűvet, talán a szomszédéi. Jól megnézi az udvart. Többé már nem fog visszamenni. Nem akarja őrizni a korábbi életét. El akarja felejteni. Elköszön Verustól, a barátnőjétől. Taxit rendel, és visszamegy a vonatállomásra. Elin-tézte, amit akart. Visszautazik a prérre, ahol a marhák kint telelnek, a borjak füle télen lefagy, ahol egy szál fa sincs, ha egy is kinőne, az örökös szél lefektetné a földre, de ott van a nyugodt élet, a biztos egzisztencia, ott nem történnek vele ilyenek.

Laptop fénye (tollrajz, papír)